U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci navrhovatele: **Z. K.,** zastoupen Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti odpůrci: **Hlavní město Praha,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2017, č. j. 6 A 105/2017 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Navrhovateli **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Tato částka bude vyplacena k rukám advokáta Mgr. Viktora Klímy z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Dne 15. 11. 2017 byla Nejvyššímu správnímu soudu e-mailem doručena kasační stížnost navrhovatele (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 30. 10. 2017, č. j. 6 A 105/2017 - 42, kterým byl zamítnut návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 38/2014 schváleného usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy dne 27. 3. 2014 v části Z 1415/07 - vymezení veřejně prospěšné stavby VPS 79/TY/40 a VPS 79/TY/31 - vyhlášení retenční nádrže a dešťové usazovací nádrže jako veřejně prospěšné stavby.

[2] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zda jsou v dané věci splněny veškeré formální náležitosti a podmínky řízení. Kasační stížnost je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem [§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[3] Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že kasační stížnost nebyla podána včas ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s.

[4] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. O lhůtě pro podání kasační stížnosti a důsledcích jejího zmeškání byli účastníci řízení městským soudem v napadeném rozsudku řádně poučeni.

[5] Z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky nacházejícího se ve spise městského soudu je zřejmé, že napadený rozsudek městského soudu byl stěžovateli doručen do datové schránky dne 31. 10. 2017.

[6] Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

[7] Byl-li v dané věci rozsudek městského soudu stěžovateli doručen v úterý 31. 10. 2017, skončila dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek uvedené lhůty, tedy v úterý 14. 11. 2017 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Uvedený den tak byl posledním dnem pro předání kasační stížnosti soudu nebo její zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit (§ 40 odst. 4 s. ř. s.). Kasační stížnost však byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem zástupce stěžovatele až dne 15. 11. 2017, jak vyplývá ze záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud přitom vychází z toho, že rozhodující pro posouzení včasnosti elektronického podání učiněného prostřednictvím e-mailu je doba doručení soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 116/2017 – 15, ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 As 299/2017 – 16, a zejména usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 1903/16). Kasační stížnost tedy byla podána opožděně.

[8] Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než kasační stížnost stěžovatele pro její opožděnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, nemohl se již Nejvyšší správní soud zabývat meritorním posouzením kasačních námitek stěžovatele.

[10] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[11] Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty poslední a § 10 odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 uvedeného zákona.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. ledna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu